

Heel fijn is het portret van den dichter Slauerhoff, waarin juist dat sentiment zweeft, dat men zich hierbij denkt. Van Uytvanck weet zijn koppen sober en toch heel compleet op te bouwen en met enkele lijnen en vegen de figuur naar het innerlijke toe te karakteriseeren en zoo toont hij Slauerhoff, niet als een willekeurige meneer maar als een fijngevoelig mensch. Boeiend is ook het portret van den schilder Raoul Hynckes, wiens eigenaardige kop zoo raak en vol uitdrukking is geteekend. En dan zijn er nog portretten van den criticus Plasschaert, den poppen-kunstenaar Harry van Tusschenbroek, den schilder Schumacher en van anderen; een bijzonder mooie compositie in grijs en wit van een vrouwenfiguur die bij een geopenen vleugel staat. Ook blijft mij een zeer geestig portret bij van Teixeira de Mattos, die met zijn om den hals gekronkelde doek en zwarte kroeshaar iets van een Balkan-potentaat heeft.

Van de zeer weinige tentoonstellingen van moderne beeldende kunst, welke in dit en het vorig jaar in den Haag werden gehouden en die iets te beteekenen hadden, is deze kleine expositie van knap en zuiver werk een der beste. Als Van Uytvanck zich langs deze lijn verder gaat ontwikkelen, mag van hem veel worden verwacht.

J. S.

PIERRE LACROIX IN DE GALERIE D'ART FRANÇAIS.

Naar Fransche gewoonte duren de exposities in de Galerie d'art français maar zeer kort, nauwelijks is de eene afgeloopen, of de heer Van Deene heeft weer een nieuwe ingericht, en laat ons kennis maken met het werk van een anderen hier te lande weinig bekenden kunstenaar. Ditmaal was het Pierre Lacroix wiens paarden, vooral die stoere karrepaarden, en die afeleefde knollen, hij exposeert.

Het zijn niet de raspaarden, die uitmunten door lenigheid van bouw en sierlijkheid van gang, maar de werkpaarden. „C'est le travail” schreef Rousseau in *La France illustrée*. „Ce sont les chevaux des rouliers pointevins”. Het zijn de paarden van de houthakkers, van de brouwers, van de vrachtwagens. En Lacroix ziet ze in hun stevigen bouw, in hun forsche kleur, in hun schonkige vormen die hij „misères” noemt.

Het is zijn medevoelen met die voortgejakkerde dieren, die wagens met groote kisten moeten trekken „Le limonnier,” of zware vrachten moeten sleepen „Fardiens de Paris,” of voor enorme fourage-wagens loopen „Fourragère,” in de buitenwijken van Parijs. Lacroix ziet de tragedie in het paardenleven, maar hij ziet het ook, als schilder, hij ziet de kleur, de belichting, de tegenstellingen, en dat maakt zijn werk natuurlijk eerst belangrijk. Was hij enkel moralist, wij zouden hem een plaats aanwijzen in de vereeniging voor dierenbescherming, maar zijn kunstenaarschap, en zijn coloriet voeren zijn werk tot een hooger plan op.